

Alberto Podestá

In de rubriek Prachtig! Probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Titel: 'Que falta que me hacés'

Muziek: Armando Pontier en Miguel Caló

Tekst: Federico Silva

Opname Orquesta típica Miguel Caló met Alberto Podestá, 1941

- 00:00** Dit thema blijft magisch. Ik heb het al honderd keer gehoord in de milonga en ik wil altijd dansen. De zoete weemoed van de vioollijn over het dramatische staccato van de bandoneons... In Dm en Eb, ongebruikelijke akkoorden in de tango. Dit orkest klinkt zó lichtvoetig, zo schijnbaar moeiteloos. Wat zou ik er niet voor geven om ze één keertje live te kunnen horen, in een nachtclub terug in de tijd, in 1941.
- 00:34** De piano pakt de melodie over. De strijkers antwoorden elegant en virtuoos. Op het hoogtepunt slaat de contrabas een *golpe*: met het hout van de strijkstok op de snaren. En de rust keert terug met het thema van het intro.
- 00:54** "No estás, te busco y ya no estás", zingt Alberto Podestá: "Je bent er niet, ik zoek je, maar je bent er niet meer." Podestá heeft zijn geboortedatum altijd goed geheim gehouden. Uit 1924, zegt hij nu. Maar ik geloof er niets van... Dit is geen jongen van zeventien, die zingt. Hoor hoe hij het drama langzaam ontwikkelt en hoe de violen hieraan bijdragen. Hoor hoe het orkest het couplet afrondt en de spanning naar het refrein opbouwt.
- 01:34** Hier, halverwege het nummer horen we het refrein pas. En wat voor refrein! De melodie blijft hangen op één noot om de urgentie van Podestá's verlangen te benadrukken: "Ik móet je zien!" Om uit te monden in een verzuchting. "Que falta que me haces: Wat een onrecht doe je me aan." En hoe eenvoudig deze tango ook klinkt, het is maar schijn. Alleen de grootsten hebben hun eigen versie gemaakt: Troilo, Pugliese, Goyeneche, Sosa.
- 02:08** We hebben al gehoord hoe mooi en rijk de strijkers in dit orkest klinken, en nu horen we waarom. De solo van sterviolist Enrique Mario Francini begint gloedvol en bescheiden. Luister naar het rijke vibrato, de soepele tussennootjes. En dan valt het orkest even stil; één maat maar. En Francini – hij was toen 25 – laat vol bravoure horen waarom hij de beste violist van zijn generatie is.
- 02:22** Podestá pakt het lied weer terug met een herhaling van het refrein. Zijn baritonstem heeft diepte, maar raakt alle hoge noten net zo moeiteloos als hij de woorden uitspreekt. Hoor de snik in zijn stem als hij terugneemt. Later in zijn carrière zou hij hiermee zonder schroom overdrijven, maar hier is het perfect op zijn plaats. Als hij "desesperadamente" – wanhopig – zingt bijvoorbeeld. Precies goed.
- 02:50** Het arrangement eindigt met een verrassende wending. De violen spelen een dramatische lijn over het thema van het intro, en terwijl de zanger de eerste tekst 'No estás...' herhaalt, valt het orkest even dramatisch stil. Nog een keer de verzuchting "Que falta que me hacés." En dan alleen nog het handelsmerk van Caló: een open akkoord om even op te mijmeren als je op de dansvloer staat. ■